

מסורת הש"ס

כל הגט פרק שלישי גיטין

כה.

עין משפט
גד מצוה

ח א מ"י פ"ג מהלכות
גיטין פ"ג א ב ג ד
ו פ"י שם פ"ג סנה עין
נא ואלו קב טור ש"ע
ה"ע פ"י קט ע"פ ג:
ז ב מ"י פ"א מהלכות
שטת ויבול ה"ל כ:
י ג מ"י פ"ג מהלכות
גיטין ה"ל ד טו ט"ע
ה"ע פ"י קל ס"ד:
יא ד מ"י פ"ב מהלכות
קטן פסח ה"ל ד:

לעזי רש"י

קלצ'רין. נבלי בר.

מוסף תוספות

א. לא פליגי בסברת
עצמן אלא וכו'. מוס'
ה"פ. ב. דפרק מצות
הליצה (קד.). מוס' יבמות
ז. ד"ה ר"מ. ג. [ל]אבי
ה"פ. ד. דמיתניא בה
פלוגתא דר' יהודה ור' יוסי
ור"ש. מוס' ה"פ.
ה. וישראל. מוס' עירובין
ז. ד"ה דתן. י. עולין
כוותם. מוס' ה"פ.
ז. אפי' כשנכרבה
ביתו וזה לא יתכן
כלל. מוס' סוכה כ. ד"ה
עשרה ועי' מוס' ה"פ.
ח. אפי' ששמי הארץ
לא נחשו על החרומה
כדאיתא בסוטה. מוס'
ה"פ. ט. אפי' תרומה
ה"פ. מוס' ה"פ.
י. דדרשי קרא בשטתה.
מוס' ה"פ. יא. עשר
תעשר. מוס' ה"פ.

פסקי ר"ד

דעירי אמר כולן אינן
פוסלין חוץ מן האחרון ור'
יוחנן אמר אפילו אחרון
נמי אינו פוסל אישתבח
השתא דבראשון כ"ע לא
פליגי דלא פוסל חוץ
במשולא דאמר ראשון נמי
פוסל ובטל במיעוט
והלכה כרבי וכו' דרב
פליגי עילוי וק"ל הלכה
כרב באיטור ובאחרון כ"ע
לא פליגי דפוסל חוץ מר'
יוחנן דאמר אינו פוסל
ובטל במיעוט דהייכי
אמרין אין ברירה הני מילי
קולא להתירה לעולם
אבל לחומרה לאוסידי
להנהיג אמרין יש ברירה.
ובאמצעותי רב ושמאל
אמרי פוסלין דעירי ורב
אסי ור' יוחנן אמרי דאין
פוסלין וק"ל כל רב
ושמואל ור' יוחנן ה"ל
קדימי וזעיר ור' אסי
כו' יוחנן וכו' שם הכא
דקיימי וזעיר ור' אסי
כוותה נמצא שכולן אינן
פוסלים בבחינה חוץ מן
האחרון. ומתני' ור' אלעזר
היא דבעיא כתיבה לשמה:

קטן ואנפיליא פסולות ואין פוסלות ואין פוסלות ואין פוסלות
במאי פליגי בקטן הא פלוגתא דר"מ ורבנן בסוף האשה
רבה (יבמות דף טו.) דתניא עשו ביהמה בן ט' כמאמר בגדול ור"מ
אומר עשו חלינה בן ט' כגט בגדול אבל לרבנן ביהמה אין חלינה לא
ובפרק מנחות חלינה (סס דף קה:)
אמתניתין דהחולת מן הקטן חלינה
פסולה אמר ר' שמאל וזו דברי רבי
מאיר אבל חכמים אומרים אין
חלינה קטן כלום ואומר ר"י דהכא^א
פליגי בשלשן המשנה^ב דשמואל משמע
ליה הלשון חלינה פסולה ופוסלת
ואתא ממתנין כרבי מאיר ולא משום
דס"ל כר"מ וזני מערבא משמע
לכו ספיר פסולה ואינה פוסלת
ואתא כרבנן: **ואי אשמעינן שדה**
מאיר דלחומרה. ואם אמרנו כהא לכולא
נמי שמעינן ליה דאין ברירה בפיק
בתרא דכוכות (דף טו.) גבי מעשר
בהמה דקאמר אפילו חלקו היורשין
תשעה כנגד תשעה עשרה כנגד
עשרה אין אומרים וזה חלקו המגיעו
ו"ל דמ"מ לא שמעינן גט מינה
כדאמר הכס דלי אמתר בהא כהא
קאמר רבי יוחנן דומיא דנזק מה
נזק דברור לך אף לאנן ברור לך:
אי אמרת בשלמא דאמניניהו
מעיקרא שפיר. ממה דנמרי
משמע דאיידי כלל אמניניהו דשה
לזית אבות לאו דאורייתא ואין זרין
שום מיניו דאמר רב^א אין בין המזל
(גמ' דף לו.) ואם אמרת לא לזית
אבות דאורייתא אבישרא קאי ומזה
להון ולא לאמר להון אבות
כדי לזון נמלות ו"ל דקוגיא דהכא
איידי אי אמרינן שה לזית אבות
דאורייתא: **והך דר' מותיב ליה תורה**
בדעת אחרים. ע"ז זה אינה מתיבה^א
דפירא מותיב לעל דלשתי ליה:
הלוקח יין מבין הבתים.
ברייתא היא^ב דצמנה
דפ"ו דמאי (מ"ד) לא תני אלל
מילתא דר"מ לחודה וא"ע דר"מ גזר
על יין צפ"ק דחולין (דף ו.)
ואת נשית קודם גזירה ורבי יוסי
ורבי שמעון אף ע"ג דסבירא לכו
במנחות בפיק ר' ישמעאל (דף טו.)
דכומים גרי אריות פ"י דאמר תורמין
משל עובדי כוכבים על של
כומים מ"מ כיון שפוששים מע"ו
יותר משאר עובדי כוכבים ומחזיקין
במורה שזכנת וגם אלהיהם אינם
עובדים כמו שהיו עושין צדית
ראשון להני שגזרו על יין של עובדי
כוכבים לא גזרו על של כומים
אע"פ שגזרו על פיתם על יינם לא
גזרו אי נמי הכא במטרה^ה יינם:
עשרה מעשר ראשון כו'. לאו
דוקא עשרה ותשעה
דכשהסיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו לה מאה נכי תרתי
יש מפרשים דאין המעשר מתמעט משום תרומה גדולה כיון
דמטה אחת פטורת את הכרי: **שני לוגין שאני עתיד**
להפריש. כומים אפילו תרומה גדולה לא מפרשי דאף ע"ג
דבפרק שלשה שאלו (בבבס דף מו.) אמר הני כותאי עשורי
מעשרי כראוי דמאי דכתיב באורייתא מזהר וזהיר ה"מ
כשעושין לכולו לעצמן ואפי' מעשר ראשון מפרשין אבל למכור^ט אין
מפרשין כלל דלא קפדי אלפסי עור^ז אע"ג דאין חשודין על גול לא
לא נחשדו על הגול ונחשדו על המעשר ועוד דכל זמן שלא
הפריש אינו דומה להו גול שעדיין לא נתחייב ליתן לכהן וללוי ועוד
סומכין כומים אהא דדרשין צ"מ (דף פה:) ואלתא וכו' מוכר:
ומיחל

קטן ואנפיליא. קילנ"ו של בגד לאו חלינה כלל דאש ונעל כתובים
בפרשה ואם לא יחפון האש וגו' ט: **חוץ מן האחרון.** דלחומרה
אמרין יש ברירה ופסולה לכהונה אבל אין כולו אפי' ר"ח הגט
אין בהם ולא דמו למגורשת מאשה ולא המירה לכל אדם דהיא
להווא מילתא מהא לשמו ולשמה
נכתב: אפילו אחרון אינו פוסל.
דאין ברירה: **לקוחות הן.** דאין
ברירה דאיכא למיחש חלק שנטל זה
היה ראוי לאחיו והחליפו והיינו
לקיחה וחזר ציובל למחילתו
משום מצות יובל והדר שקליה
דמעיקרא: **דלחומרה.** מחזיקין
חומרה היא ואי נמי היה מספקא
ליה אזיל לחומרה אבל אינו פוסל
קולא הוא ואי לאו דפשיטא דאין
ברירה לא אזיל לקולא: אי נמי
כחילה. כשם שמתחילה היתה
כלל חלוקה לאש א' אחד כך יחזור
ציובל לאש אחד וטעמא לאו משום
דאין ברירה הוא: **לאיו שאלא כפחה**
חילה. היא הגט לשמה ושמומיהס
היו שוין: **מסו.** יש ברירה או אין
ברירה: **על מי שיעלה מכס.** יחא
נמנה עליו ואני מקנה לו חלקו בשעת
שחיטה: **כיון שנגמם ראשון.** לאחר
שחיטה ראשו ורובו: **זכה בחלקו.**
דאמרין יש ברירה דמשעת שחיטה
היה זה ראוי לכך ונשחט פסח זה
עליו ומזה את אחיו עמו לימנות
בחלקו ולקמייה מוקף לה שער: **אמר**
רבי יוחנן כדי לזון נמלות. אצינן
המנה את כולן עליו משעת שחיטה
והא דקאמר על מי שיעלה ראשון
לזרייתו אתא כלומר נראה ליה הוא
ראשון ולא דודיעם מה צלבו: **שפיר**
משום הכי מזהר את אחיו עמו:
נמין. הרוכל למינות: **ומושינן אס**
ידיו. מי שהיה נמנה ורואה
לימנן ולהמנות על אחר מושך ידיו
הימנו: **עד שיחטט.** אבל לאחר
שחיטה לא נמין ולא נמשך דכתיב
ואם יעטם הצית^א אס צאו להמעט
ולהמשך ממנו מהיות משה בחיותו
ש לא שה תמעט: **סניא נמי פני.** דלא
נמין אלל חולין ומיהו כולו
אמניניהו: **וכנים פוששים.** ולא קתני
ונמאלו בנות וזכות בפסח וזנים לא
זכו: **אמר אבי קצעי מיניה.**
אמנומי מתמה אבי צרץ יהודה ורז
אושעיא קצעי מיניה לאיו שחאל
צפתח מחילה דתלה י' (זה) המתנה
דעת אחרים וקפשיט ליה לאיו
שחאלה דהיינו תולה בדעת עצמו
דילמא תולה בדעת עצמו לית לן
ברירה דמדלחני צרישא גילה דעתו
שהיה פוסח על שמי סעפיים וליכא
למימר הוצרך דמעיקרא דעמיה
להאי אבל זה שחלה באחרים גמר
דעמיה מעיקרא לאיו שחאל: **מזין הכופים.** קודם
גזירה ואין לו כלי להפריש תרומות ומעשרות בזה והוא זרין
לשמות. וכומים גרי אמת חשיב להו ואין ארץ ישראל
נפקעת מקדושתה על ידיהם והן חשודין על המעשרות ועל
התרומה ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וכולן מפרשין תרומה
אבל כומים חשודין על הכל והלוקח מהן זרין לעשר
דאי: **שני לוגין.** מתוך מאה: **הרי הן תרומה.** במוכר:
ומיחל

(א) לקמן מה. ב"ק סט:
צ"ה לו: ברכות נב: מ.
(ב) גלעיל ב' וט"ז. א. פ"י
דבש"א שומר שבגירסא
פ"פ ש"י הוא מתחלת ארץ
ישראל אצל היטב"א חלק
והוא שלפי רש"י חלק
מתחלת ארץ ישראל
(ד) פסחים פט. נדרים לו.
(ה) כתיב^א אמניניהו
מעיקרא, (ו) יומא מט:
פסחים (ס:) פט. (ז) נשי
פסחים פט. נדרים לו.
(ח) [לקמן כהן. חולין ד.
ב"ק סט: סוכה כג: דמאי
פ"ו מ"ד יומא נה: עירובין
לו: מעלה כב. (תוספתא
דמאי (ט"ז) (ט) (נדרים
ה) (הש"א ש"א כבס
רש"י שגורם לאש אחד
לנאשה אצני, ופי'
רש"א (א) [שמות יב,
(י) [ש"ל מ"א].
(יג) [לפני הג' אמר רב
יהודה אמר רב, (יד) נראה
ש"ל דלחמי. (מראה כהן,

מוסף רש"י

האחרים
לקוחות הן ומחזיקין
זה לזה ביובל. והא
אמרין הוצרך להכיר
שה חלק המגיע לכל
אחד, וירושא לא קאמר
דמיה, אלל אמרינן
חלקו של זה היה ראוי
לזה והחליפו והיה הוא
ממנו ומחזיק ומחליפין
ציובל (ב"ק סט: ובבבס
ב"ב דף לו) ומחזיק ומחליפין
על מי שיעלה מכס ראשון.
משעת שחיטה עליו
אלל הראשון (פסחים טז).
ומזה את אחיו עמו.
נגמלם הפסח הכי מתמה,
ומחזיק דאמניניהו אציון
מעיקרא כדי לזון קאמר,
שחלל כל אחד מחמיה
ראשון והיה הוא ראש
לאחיו שחט על ידו
וקי דודיעם (פסחים טז).
נגמין. על הפסח מי
שחלל למינות, ומחזיק ידיו
ממנו מי שחלל למינן,
עד שיחטט (יומא טז)
הכא למנות עליו ימנה
והיה למינן ידיו ממנו,
שכבר נמנה עליו, מושך
(פסחים טז). הלוקח י' דין
מבין הבתים. צדכ
כנת בין השמשות דכתיב
במספחא (דמאי פ"ו)
וקדש עליו היום ואין לו
מה לשנות בשנת ואין לו
פנאי להפריש
או אין עמו כלים טהורים
להפריש לתוכן תרומה
ומעשר (סוכה כב) וקסם
כומים לא מפרשי תרומה
(שורבין לו) ואשמעינן הכי
דכומים חשידי אחרונה
דקתני שני לוגין שאני
עמיה להפריש כו' (חולין
ד). הרי הן תרומה.
גדולה ואחר כך עשה
ממה ששפיר מלה מזה,
מפרש עשרה למעשר
ראשון ושמיניו משום
מדות ומפרש מהן תשעה
למעשר שני (שעילה כב).